

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie z powództwa SSN X. Y.

o wynagrodzenie za pracę

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

na posiedzeniu w dniu 13 maja 2024 r.

wniosku powoda o wyłączenie od udziału w sprawie o sygn. akt I ZPU 1/23 SSN

Barbary Skoczkovskiej

na podstawie art. 49 § 1 k.p.c.

postanowił

**wyłączyć SSN Barbarę Skoczkovską od udziału w sprawie  
o sygn. akt I ZPU 1/23**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 27a § 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2024 r. poz. 622) do właściwości Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego należą sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczące sędziów Sądu Najwyższego.

W dniu 19 grudnia 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynął pozew SSN X. Y. przeciwko Sądowi Najwyższemu o zasądzenie kwoty 60 000 złotych tytułem wyrównania wynagrodzenia za okres od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2022 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 14 dnia po dniu uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Sprawa ta została skierowana

do rozpoznania w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, zarejestrowana w repertorium pod sygn. akt I ZPU 1/23 i przydzielona do referatu SSN Barbarze Skoczkovskiej.

Wnioskiem z dnia 27 marca 2024 r. powód zażądał wyłączenia SSN Barbary Skoczkovskiej od udziału w rozpoznaniu wskazanej sprawy, stwierdzając, że wyżej wymieniona wielokrotnie, zarówno w oświadczeniach publicznych, jak w swych orzeczeniach, dawała wyraz przekonaniu, że powołanie powoda na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego nastąpiło w wadliwej procedurze, co rzutuje na jego zdolność do orzekania, a zatem do wykonywania obowiązków służbowych. Zdaniem powoda, tego rodzaju presumpcja – niezależnie od jej zasadności czy niezasadności – rodzi poważną wątpliwość co do zdolności do rozstrzygnięcia jego sprawy pracowniczej.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Z treści art. 49 § 1 k.p.k. wynika, że sąd wyłącza sędziego na jego żądanie lub na wniosek strony, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie.

W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wskazuje się, że bezstronność sędziego w realiach danej sprawy powinna zostać rozważona zgodnie z kryterium subiektywnym, czyli na podstawie osobistych przekonań poszczególnego sędziego w danej sprawie, oraz zgodnie z kryterium obiektywnym, czyli w drodze ustalenia, czy sędzia daje wystarczające gwarancje, by wykluczyć jakąkolwiek uprawnioną wątpliwość w tej mierze (por. wyrok ETPCZ z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie Sigurdsson przeciwko Islandii – skarga nr 39731/98).

W odniesieniu do kryterium subiektywnego należy domniemywać osobistą bezstronność sędziego do czasu wskazania dowodu przeciwnego.

Na podstawie kryterium obiektywnego trzeba rozstrzygnąć, czy obok zachowania samego sędziego, istnieją dające się ustalić okoliczności mogące poddać w wątpliwość jego bezstronność. W tej mierze nawet pozory mogą mieć pewne znaczenie. Chodzi tu o zaufanie, które muszą wzbudzać sądy w demokratycznym społeczeństwie oraz przede wszystkim u stron postępowania.

W związku z tym każdy sędzia, w stosunku do którego istnieje uprawniony powód, by obawiać się braku bezstronności z jego strony, musi zostać wyłączony.

Przedmiotem sprawy o sygn. akt I ZPU 1/23 jest roszczenie pracownicze powoda zajmującego stanowisko sędziego Sądu Najwyższego. O ile przekonania SSN Barbary Skoczowskiej uzewnętrznione w jej publicznych oświadczeniach publikowanych w trybie pozaprocesowym nie były wyrażane na tle spraw, których przedmiotem są roszczenia pracownicze sędziów Sądu Najwyższego powołanych z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej z zastosowaniem art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 269 i z 2023 r. poz. 1615), o tyle przekonania te mogą z perspektywy obiektywnego obserwatora zostać odebrane jako ugruntowany stosunek do kwestii istotnej z punktu widzenia roszczenia pracowniczego, jaką jest samo istnienie stosunku zatrudnienia. Jakkolwiek powód nie wykazał w sposób dostateczny, aby osobiste przekonania SSN Barbary Skoczowskiej podważały jej bezstronność w aspekcie subiektywnym w sprawie o wynagrodzenie ze stosunku pracy, niemniej jej oświadczenia, o którym mowa powyżej, mogą w oczach postronnego obserwatora powodować powstanie przekonania, że sprawa nie będzie rozpoznana w sposób dostatecznie obiektywny.

Godzi się przy tym zauważyć, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 20 lipca 2004 r., sygn. akt. SK 19/02, OTK ZU 2004, nr 7/A, poz. 67, stwierdził, że *„Instytucja wyłączenia sędziego w równej mierze służy zapewnieniu realnej bezstronności sądu, jak i umacnianiu autorytetu wymiaru sprawiedliwości przez usuwanie choćby pozorów braku bezstronności”*.

Kierując się powyższym wskazaniem, Sąd Najwyższy uznał, że zachodzi potrzeba wyłączenia SSN Barbary Skoczowskiej od udziału w rozpoznaniu sprawy o sygn. akt I ZPU 1/23.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[M. T.]

[ms]

